

Motivații pentru un fiu în credință

Pavel, apostol al lui Hristos Isus, prin voia lui Dumnezeu, după fângăduința vieții care este în Hristos Isus, către Timotei, copilul meu prea iubit: Har, îndurare și pace de la Dumnezeu Tatăl, și de la Hristos Isus, Domnul nostru! Mulțumesc lui Dumnezeu, căruia îi slujesc cu un cuget curat, din moși strămoși, că neîntrerupt te pomenesc în rugăciunile mele, zi și noapte. Căci mi-aduc aminte de lacrimile tale, și doresc să te văd, ca să mă umplu de bucurie. Îmi aduc aminte de credința ta neprefăcută, care s-a sălășluit întâi în bunica ta, Lois, și în mama ta, Eunice, și sunt încredințat că și în tine. (1:1-5)

După cum s-a menționat în Introducere, principala învățătură transmisă de Pavel lui Timotei începe cu versetul 6 al capitolului 1. Primele 5 versete se referă la motivație și constituie o frumoasă și profundă formulă de salut către **prea-iubitul copil** în credință al apostolului. Totuși, chiar și aceste comentarii foarte personale reflectă principii relevante nu doar pentru Timotei, ucenicul lui Pavel, ci de asemenea pentru părinți creștini, învățători de la Școala Duminicală, lideri de tineret, pastori, consilieri, vecini și prieteni. Sunt, de fapt, principii valabile pentru oricare credincios care contribuie la creșterea spre maturitate în Isus Hristos și eficiența în lucrarea de slujire.

Aceste șase principii de motivare subînțelese, însă ușor de distins sunt: autoritate (1:1-2a), altruism (v. 2b), apreciere (v. 3a), apel (v. 3b), afecțiune (v. 4) și afirmare (v. 5).

AUTORITATE

„Pavel, apostol al lui Hristos Isus, prin voia lui Dumnezeu, după făgăduința vieții care este în Hristos Isus, către Timotei, copilul meu prea iubit” (1:1-2a)

Primul principiu al unei motivări reușite după voia lui Dumnezeu este cel al autorității, așa cum este văzut în deschiderea declarației lui Pavel, conform căreia el este **un apostol al lui Hristos Isus**. Așa cum s-a explicat în Introducere, apostolia lui Pavel era deja bine înțeleasă de Timotei. Este menționat aici că, în ciuda relației lor apropiate și pline de iubire, Pavel era mai mare în rang decât Timotei în ceea ce privește autoritatea spirituală. Pavel a propovăduit Cuvântul Domnului și a scris epistole în lumina acestui statut, ținând cont de această sarcină.

Intimitatea nu exclude autoritatea, întrucât relația de dragoste pe care o au părinții față de copiii lor nu exclude autoritatea acestora asupra copiilor. O relație de dragoste părinte-copil, fără dimensiunea autorității, este sortită eșecului pentru întreaga familie. Indiferent cât de prietenoasă poate fi o relație între colegii de muncă, o afacere nu poate reuși dacă angajații refuză să recunoască și să se supună autorității angajatorului asupra lor.

Deși ei împărtășeau o prietenie profundă, salutul iubitor al lui Pavel către Timotei purta întreaga greutate a apostoliei sale. *Apostolos (apostol) literal înseamnă unul care este trimis*, “un mesager,” așa cum este uneori tradus (vezi, de exemplu, 2 Corinteni 8:23; Filipeni 2:25). Însă acest termen poartă mai frecvent conotația de ambasador în Noul Testament, un reprezentant care poartă cu el autoritatea celui pe care îl reprezintă. În acest sens, termenul este folosit pentru cei 12 ucenici chemați de Isus în timpul lucrării Sale pe pământ (Luca 6:13; 9:10) și pentru Pavel, pe care l-a chemat Hristos după înălțarea Sa (vezi Fapte 9:3-15; 22:6-14; 26:13-18). Domnul a folosit forma de verb pentru *El însuși*, ca fiind “Isus Hristos pe care [Tatăl] L-a trimis [apostellō]” (Ioan 17:3), iar în cartea Evrei Isus este numit “Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre” (3:1).

În calitate de **apostol al lui Isus Hristos**, Pavel a fost reprezentantul lui Hristos și a vorbit Cuvântul lui Hristos, împlinind astfel voia lui Dumnezeu Tatăl cel Atotputernic. Pavel îi scrie lui Timotei nu doar în calitate de prieten apropiat, ci și în calitate de ambasador, investit cu această putere de sus, fiind trimisul lui Dumnezeu

Tatăl și Dumnezeu Fiul. El nu oferă doar sfaturi frățești, ci declară adevărul divin cu o autoritate fermă.

Pavel procedează în acest fel ‘după’, însemnând “în conformitate cu” Evanghelia, numită aici **făgăduința vieții în Hristos Isus**. Chemarea lui Pavel de a sluii voii lui Dumnezeu ca și mesager al Mântuitorului trebuia sa fie achitată prin proclamarea veștii bune ce aduce mântuirea, conform căreia cei ce sunt morți în păcat pot găsi viața în **Hristos Isus**. Expresia preferată a lui Pavel era **în Hristos Isus**, care semnifică uniunea sa și a fiecărui credincios cu Domnul și Mântuitorul nostru, fiind părtași morții și învierii Sale, precum și vieții veșnice. Isus este El însuși “Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14:6) și El ne dă **făgăduința** divină pentru ca “oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16) și să o aibă “din belșug” (10:10). Cei ce acceptă această promisiune prin credință pot declara asemeni lui Pavel că Hristos “este viața noastră” (Coloseni 3:4).

Fiecare tată destoinic își dorește cu ardoare o relație puternică cu copiii săi. În același fel, Pavel nu doar că și-a dorit, dar a și experimentat și exprimat intimitatea dragostei strănse pe care o împărtășea cu **Timotei, copilul său prea iubit**. Și exact așa cum această intimitate nu a exclus autoritatea, la fel nici autoritatea nu a înlăturat intimitatea. Ca și un tată spiritual plin de iubire, Pavel îi vorbea cu autoritate apostolică fiului său în credință. Acea autoritate i-a dat lui Timotei un puternic îndemn spre ascultare.

ALTRUISM

„Har, îndurare și pace de la Dumnezeu Tatăl, și de la Hristos Isus, Domnul nostru!” (1:2b)

Deși în mod obișnuit aceste cuvinte par a fi o formă de salut, acestea nu erau doar cuvinte, ci reprezentau expresia unei dorințe autentice pentru ca binecuvântările cele mai alese ale lui Dumnezeu să fie o realitate în viața tânărului predicator. Timotei trebuia să fie motivat de altruismul lui Pavel, de devotamentul și preocuparea lui lipsită de egoism pentru bunăstarea altora. Asemeni fiecărui credincios, tânărul aflat sub protecția sa, a fost mântuit prin **har** divin, nemeritata bunăvoință din partea lui Dumnezeu asigurând iertarea și neprihănirea. Apostolul dorea ca fiul său în credință să trăiască mereu prin **îndurarea**

divină, binecuvântarea de nedescris a eliberării din pedeapsa meritată și creată de păcat. Pavel dorea, de asemenea, ca Timotei să continue în deplina pace a sufletului și a minții, liniștea lăuntrică ce vine prin mila și harul divin. El dorea ca Timotei să aibă ceea ce este cel mai bun din ceea ce **Dumnezeu Tatăl și Hristos Isus, Domnul nostru** oferă păcătoșilor răscumpărați: har pentru a acoperi păcatul, milă pentru a înlocui pedeapsa și pace pentru a stăpâni viața.

Dacă vrem să motivăm cu adevărat pe alți credincioși, noi trebuie, asemeni lui Pavel, să avem o preocupare autentică, iubitoare și neprefăcută pentru deplina lor binecuvântare spirituală. Noi dorim ca frații și surorile în Hristos să știe că sunt iubiți de noi fără rețineri, afară de dorința recunoașterii autorității noastre în fața lui Dumnezeu. Și această dorință, de asemenea, scoate la iveală un răspuns din partea lor.

APRECIERE

Mulțumesc lui Dumnezeu, căruia Îi slujesc cu un cuget curat, din moși strămoși (1:3a)

Al treilea principiu al unei evlavioase motivări după voia lui Dumnezeu este aprecierea. Nu doar Pavel era o binecuvântare pentru Timotei, ci și Timotei era o binecuvântare pentru Pavel. **Mulțumesc lui Dumnezeu pentru tine, îl încredința apostolul pe Timotei, adăugând: "sunt recunoscător pentru ceea ce Dumnezeu a făcut pentru mine prin tine."** În timp ce Pavel era întemnițat în întunecoasa închisoare romană, umedă, periculoasă, mizerabilă și urât mirositoare, se bucura totuși de faptul că Domnul i-a dat privilegiul de a-l cunoaște și uceniciza pe Timotei. El nu era plin de amărăciune și resentimente, nu era furios și nici nu-i ura pe acei care l-au întemnițat sau pe criminalii cruzi și brutali, care erau închiși alături de el. El nu se lamenta din pricina nedreptății și a execuției crude care știa că-l așteaptă în curând. Gândurile sale se îndreptau spre **Dumnezeul** suveran și spre amintirile despre prea-iubitul său fiu în credință, împreună cu care petrecuse atât de multe ore binecuvântate în slujirea lor față de **Dumnezeu** și pe care probabil nu avea să-l mai revadă vreodată în trup. Doar Domnul îi putea da o astfel de perspectivă incredibil de frumoasă!

Aprecierea, încurajarea și menționarea faptului că Dumnezeu are planuri minunate pentru fiecare este o mare sursă de motivare pentru

tineri și tinere care-L slujesc pe Domnul. În acest sens, declarația de apreciere a lui Pavel pentru Timotei trebuie să-i fi dat aceluși tânăr slujitor al Domnului o mare încredere. Și Timotei știa că cuvintele lui Pavel nu erau vorbe goale; mai întâi de toate, el știa că integritatea lui Pavel nu-i permitea să-l flateze. Timotei cunoștea, de asemenea, bine faptul că el și Pavel ajunseră să se cunoască unul pe celălalt într-un mod deosebit pe parcursul multor ani petrecuți împreună. Ei au călătorit împreună, au mâncat împreună, au slujit împreună și, fără îndoială, au suferit împreună pentru Evanghelie. În mod evident, la vremea scrierii acestei epistole, Pavel îl cunoștea pe Timotei mai bine decât oricine altcineva.

De aceea, aprecierea pe care Pavel a rostit-o din suflet trebuie să-l fi atins profund pe Timotei și să fi așezat asupra lui un mare simț al responsabilității de a trăi la standardele înalte ale marilor așteptări ale mentorului său spiritual. Tânărul ucenic știa că acest prieten drag și sfânt întâmpina iminența morții pentru cauza lui Hristos. Totuși, chiar și în timpul ultimelor sale ore dureroase și pline de nesiguranță, el îi mulțumea lui Dumnezeu și aducea înaintea Lui un tânăr pastor care, deși pregătit în mod deosebit în învățătura Evangheliei, trebuia să se verifice pe deplin în aspectele dificile ale slujirii Domnului.

În mijlocul unor suferințe fizice de neimaginat, Pavel nu doar că a continuat să-L laude pe Dumnezeu, dar a făcut-o cu o profundă recunoștință, dintr-o minte și inimă nevinovată. Cu deplină convingere și sinceritate el putea mărturisi: "Eu **Îi slujesc** Domnului și năncetat stau înaintea Lui cu un **cuget curat, așa cum au stat și strămoșii mei**"². *Latreō* (slujesc) era uneori folosit pentru a desemna închinarea evlavioasă sau chiar slujirea preoțească. Stând înaintea lui Felix, guvernatorul roman din Cezarea, acuzat pe nedrept de liderii iudei, Pavel a spus: "Îți mărturisesc că slujesc [latreō] Dumnezeului părinților mei după Calea pe care ei o numesc partidă" (Fapte 24:14). Vorbind despre adevărații copii ai lui Dumnezeu, fie iudei, fie dintre neamuri, Pavel i-a asigurat pe credincioșii filipeni: "Cei tăiați împrejur suntem noi, care slujim [latreō] lui Dumnezeu, prin Duhul lui Dumnezeu, care ne laudăm în Hristos Isus, și care nu ne punem încrederea în lucrurile pământești" (Filipeni 1:3).

Atunci când apostolul înaintat în vârstă era aproape de moarte, el putea mărturisi că **cugetul** său nu-l acuză și nici nu-l condamnă în vreo privință. Vinovăția sa era iertată, iar devotamentul său era neprefăcut.

² Nota trad.: traducerea preia versiunea engleză, New American Standard Bible

“După o atentă auto-examinare,” – spunea el, de fapt, – “pot spune cu sinceritate că, deși nu sunt perfect, trăiesc în sfințenie înaintea Domnului.”³ El voia ca Timotei să nu aibă vreo îndoială: că el îndura suferințele sale fizice, așa cum îndurase nenumerate alte suferințe, din pricina neclintitei sale credincioșii față de Domnul, nu ca și consecință a unei trăiri necredincioase și neevlavioase. Deși nici chiar cel mai spiritual credincios nu-și poate cunoaște inima cu o deplină certitudine sau introspecție, totuși este de dorit ca, asemeni lui Pavel, fiecare creștin să aibă un **cuget curat**. Aceasta era o problemă vitală pentru Pavel, care adesea face referire la conștiința sa. Când se apăra împotriva atacurilor mincinoase care erau îndreptate împotriva lui în Corint, a răspuns cu un apel către cel mai înalt tribunal uman, conștiința. Apărarea sa a fost: “Lauda noastră este mărturia pe care ne-o dă cugetul nostru că ne-am purtat în lume, și mai ales față de voi, cu o sfințenie și curăție de inimă date de Dumnezeu, bizuindu-ne nu pe o înțelepciune lumească, ci pe harul lui Dumnezeu” (2 Corinteni 1:12; Fapte 23:1).

În prima sa epistolă către Timotei el a scris: “Ținta poruncii este dragostea, care vine dintr-o inimă curată, dintr-un cuget bun, și dintr-o credință neprefăcută” (1 Timotei 1:5), iar noi trebuie să păstrăm “taina credinței într-un cuget curat” (3:9). În aceeași epistolă, Pavel a spus: “Dar Duhul spune lămurit că, în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor, abătuși de fățărnicia unor oameni care vorbesc minciuni, însemnați cu ferul roșu în însuși cugetul lor” (4:1-2). A respinge continuu adevărul lui Dumnezeu face ca conștiința să devină mai puțin sensibilă la păcat, ca și cum ar fi acoperită de straturi de jeșut impenetrabil. Conștiința lui Pavel era foarte clară și foarte sensibilă și el răspundea prompt acestei voci de condamnare.

Pavel nu explică la cine s-a referit când a menționat **strămoșii**, însă vorbea în mod evident despre oamenii evlavioși care trăiseră în vremurile trecute. Spre deosebire de Timotei, Pavel nu avea o moștenire după voia lui Dumnezeu din familia sa. El a avut însă o impresionantă moștenire **religioasă**, pe care a socotit-o ca fiind gunoi (Filipeni 3:4-8). De aceea, pare mai probabil ca el să se fi referit la patriarhi, profeți și alți sfinți ai Vechiului Testament. Este de asemenea posibil ca el să fi avut în minte și pe ceilalți apostoli și mulți alți credincioși evlavioși din biserica primară care l-au precedat în credință.

APEL

„că neîntrerupt te pomenesc în rugăciunile mele, zi și noapte” (1:3b)

Al patrulea element al motivării era mijlocirea statornică a lui Pavel către Domnul pentru Timotei. Este de neimaginat tăria și încurajarea, pe care mijlocirea lui Pavel o dădea tânărului său prieten când acesta slujea în Efes și în alte localități din Asia Mică fără însoțirea lui Pavel.

Adverbul *adialeiptōs* (**constant, statornic, permanent, neîntrerupt**) se referă la ceea ce este neîncetat, fără întrerupere. Noi putem fi siguri că folosind expresia **neîntrerupt te pomenesc** Pavel nu folosea o hiperbolă. Apostolul a folosit același cuvânt când i-a îndemnat pe credincioșii din Tesalonic, spunând: “Rugați-vă *neîncetat*” (1 Tesaloniceni 5:17), iar el era obișnuit să procedeze în acest fel. El îi asigurase deja pe acei credincioși de neîncetatele sale rugăciuni și preocupări pentru ei (1:2-3). Folosind același cuvânt, el a asigurat biserica din Roma că “Dumnezeu, căruia îi slujesc în duhul meu, în Evanghelia Fiului Său, îmi este martor că vă pomenesc *neîncetat* în rugăciunile mele” (Romani 1:9-10). El folosește o încredințare similară pentru credincioșii din Corint (1 Corinteni 1:4), din Filipi (Filipeni 1:3-4), din Colose (Coloseni 1:3) și pentru dragul său prieten Filimon (Filimon 1:4).

Rugăciuni vine din *deēsis*, care în Noul Testament are întotdeauna sensul de rugămintă stăruitoare, implorare autentică înaintea lui Dumnezeu. Termenul a fost folosit de către îngerul care-l încredințează pe evlaviosul tată al lui Ioan Botezătorul: “Nu te teme, Zahario; fiindcă rugăciunea [*deēsis*] ta a fost ascultată. Nevastă-ta Elisaveta îți va naște un fiu, căruia îi vei pune numele Ioan” (Luca 1:13). În aceeași evanghelie, cuvântul este folosit pentru ucenicii lui Ioan Botezătorul, cărora li s-a spus să “postească des și să facă rugăciuni” (5:33). A fost folosit de către Pavel în “rugăciunea [sa] către Dumnezeu” pentru mântuirea semenilor săi israeliți (Romani 10:1) și de către Iacov când amintea despre “marea putere [pe care o] are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit” (Iacov 5:16).

La prima vedere, referința **zi și noapte** pare a fi exagerată și oarecum nepotrivită. Ea pare a fi exagerată, deoarece, prin definiție, **constant (neîncetat)** înseamnă permanent, fără întrerupere și pare

³ Nota trad.: traducere din versiunea engleză, New American Standard Bible

nepotrivită, deoarece este probabil că Pavel și ceilalți prizonieri nu puteau distinge o oră de cealaltă în acea temniță. Însă el a folosit fraza **zi și noapte**, fără îndoială, în sensul în care adesea este folosită și astăzi, ca și figură de stil ce exprimă continuitatea. Prin această expresie Pavel dorea doar să consolideze devotamentul său față de Timotei.

Nu este o cale mai bună de a motiva pe ceilalți frați în credință să se cerceteze cu privire la responsabilitatea de a fi credincioși și, în același timp, de a le mișca inimile în slujirea pentru Hristos decât de a-i aduce continuu înaintea Domnului în rugăciune, făcându-le cunoscut acest lucru.

AFECȚIUNE

„Căci mi-aduc aminte de lacrimile tale, și doresc să te văd, ca să mă umplu de bucurie.” (1:4)

Un al cincilea principiu pentru motivarea altor credincioși, în special a celor pe care îi ucenicizăm, este de a-i iubi și a exprima o autentică afecțiune pentru ei. Pavel a simțit mult lipsa companiei lui Timotei și **dorea să-l vadă**⁴. **Doresc cu ardoare** vine din *epiphotheō*, un verb ce denotă o *dorință intensă* sau o *tânjire*. În aceeași epistolă, el reflectă aceeași dureroasă dorință, implorându-l pe Timotei: “Caută de vino curând la mine”⁵ (4:9), iar “Când vei veni, adu-mi mantaua pe care am lăsat-o în Troa la Carp [și] caută de vino înainte de iarnă” (v. 13, 21).

Mi-aduc aminte de lacrimile tale, spune apostolul, referindu-se poate la ultima lor despărțire, urmând o scurtă vizită la Efes la ceva timp după scrierea primei epistole către Timotei și înainte de a fi arestat la Nicopole și luat prizonier la Roma. Pavel a avut o legătură similară cu prezbiterii din Efes. Când aceștia au venit să-l întâlnească pe țarm lângă Milet, “a ingenuncheat și s-a rugat împreună cu ei toți. Și au izbucnit cu toții în lacrimi, au căzut pe grumazul lui Pavel, și l-au sărutat. Căci erau întristați mai ales de vorba pe care le-o spusese el, că nu-i vor mai vedea fața” (Fapte 20:36-38).

Deși el și-a dat seama, fără îndoială, că era posibil să nu-l mai revadă vreodată pe Timotei, chiar și perspectiva îndepărtată a unei astfel

de întâlniri **îl umplea** pe Pavel de **bucurie**. Cunoscând profunda dragoste a apostolului și dorința arzătoare de a-l revedea a umplut cu siguranță de bucurie și pe Timotei, inspirându-i chiar un mai mare devotament de a călca pe urmele dragului său învățător și prieten.

AFIRMARE

„Îmi aduc aminte de credința ta neprefăcută, care s-a sălășluit întâi în bunica ta Lois și în mama ta Eunice, și sunt încredințat că și în tine.” (1:5)

Ultimul principiu al motivării la care face Pavel referire este cel al afirmării. În versetele anterioare Pavel menționează faptul că îl pomenește pe Timotei în rugăciune și își aduce aminte de lacrimile sale. Acum el se gândește din nou la strânsa lor prietenie, de data aceasta amintindu-și de **credința neprefăcută** a lui Timotei.

Anupokritos (**sincer, neprefăcut**) este un cuvânt compus, alcătuit dintr-un prefix negativ atașat la termenul *hupokritēs*, de unde vedem legătura evidentă cu cuvântul englezesc ‘*hypocrite*’ – *ipocrit*. Credința lui Timotei era autentică, neipocrită, *neprefăcută* sau fără înșelăciune. În epistola sa anterioară către Timotei, Pavel a scris: “Ținta porucii este dragostea, care vine dintr-o inimă curată, dintr-un cuget bun, și dintr-o credință neprefăcută [*anupokritos*]” (1 Timotei 1:5). În a doua sa epistolă către biserica din Corint, Pavel a folosit termenul pentru a-și descrie “*dragostea neprefăcută [autentică]*” (2 Corinteni 6:6). Petru a folosit termenul în mustrea sa adresată tuturor credincioșilor răspândiți prin tot Imperiul Roman: “Deci, ca unii care, prin ascultarea de adevăr, v-ați curățit sufletele prin Duhul, ca să aveți o dragoste de frați *neprefăcută [sinceră]*, iubiți-vă cu căldură unii pe alții, din toată inima” (1 Petru 1:22). Iacov l-a folosit ca și calificare finală a “[înțelepciunii] care vine de sus [și care], este, întâi, curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire, *nefățarnică [fără ipocrizie]*” (Iacov 3:17).

Timotei a beneficiat de o moștenire de **credință neprefăcută**, care s-a sălășluit întâi în bunica [sa] Lois și în mama [sa] Eunice. Referirea la Lois și Eunice sugerează faptul că Pavel le cunoștea personal pe aceste două femei și poate că a contribuit, împreună cu Barnaba, la câștigarea lor la Hristos în timpul primei sale călătorii

⁴ Nota trad.: în versiunea din limba engleză: „doresc cu ardoare să te văd”.

⁵ Nota trad.: în versiunea din limba engleză: „fă tot posibilul în vino la mine curând”

misionare, care l-a dus în Galatia, zona în care locuia Timotei (vezi Fapte 13:13-14:21). Probabil că ele erau iudeice credincioase cu privire la Vechiul Legământ, însă L-au primit imediat pe Isus ca și Mesia, Domn și Mântuitor când au auzit prima dată Evanghelia de pe buzele lui Pavel. Până la cea de-a doua călătorie a lui Pavel, femeile au condus pe nepotul și fiul lor la Domnul, iar el deja a devenit “[vorbit de bine de frații din] Listra și Iconia” (Fapte 16:2). Timotei era în mod indirect fiul în credință al lui Pavel, venind la credință prin mărturia **bunicii sale Lois** și a **mamei sale Eunice**, conduse la credință în mod direct de către Pavel. Prin ele, el “din pruncie [a cunoscut] Sfintele Scripturi, care [au putut să-i] dea înțelepciunea care duce la mântuire, prin credința în Hristos Isus” (2 Timotei 3:15).

Cu câțiva ani în urmă eu am fost implicat într-o discuție privitoare la alegerea unui om pentru a prelua funcția de lider a unei binecunoscute organizații creștine. Privind lista candidaților, am comentat că era interesant că fiecare din acei oameni avuseseră un pastor evlavios ca și tată. Bineînțeles că Domnul a ridicat mulți lideri credincioși, inclusiv pe Pavel, care era dintre familiile neevlavioase și necredincioase. Însă un mare procent din marii oameni de-a lungul istoriei bisericii au provenit din familii evlavioase. Tatăl lui Timotei era necredincios dintre neamuri (Fapte 16:3), însă mama și bunica sa aveau o credință de o mare fervoare. Pavel le lăuda pentru imensa influență înspre binele lui Timotei pe care au avut-o și pentru **credința neprefăcută** de care apostolul era sigur că îl umplea și pe Timotei.

CAPITOLUL 2

Să nu-ți fie rușine de Hristos

De aceea îți aduc aminte să înflăcărezi darul lui Dumnezeu, care este în tine prin punerea mâinilor mele. Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință. Să nu-ți fie rușine, deci, de mărturisirea Domnului nostru, nici de mine, întemnițatul Lui. Ci suferă împreună cu Evanghelia, prin puterea lui Dumnezeu. El ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, ci după hotărârea Lui și după harul care ne-a fost dat în Hristos Isus, înainte de veșnicii, dar care a fost descoperit acum prin arătarea Mântuitorului nostru Hristos Isus, care a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie. Propovăduitorul și apostolul ei am fost pus eu și învățător al Neamurilor. Și din pricina aceasta sufăr aceste lucruri; dar nu mi-e rușine, căci știu în cine am crezut. Și sunt încredințat că El are putere să păzească ce l-am încredințat până în ziua aceea. Dreptarul învățăturilor sănătoase pe care le-ai auzit de la mine, ține-l cu credința și dragostea care este în Hristos Isus. Lucrul acela bun care ți s-a încredințat, păzește-l prin Duhul Sfânt, care locuiește în noi. Știi că cei ce sunt în Asia toți m-au părăsit; între alții și Figel și Ermogen. Domnul să-și verse îndurarea peste casa lui Onisifor; căci de multe ori m-a mângâiat, și nu i-a fost rușine de lanțul meu. Nu numai atât, dar, când a fost în Roma, m-a căutat cu multă grijă și m-a găsit. Dea Domnul să capete îndurare de la Domnul în ziua aceea. Tu știi foarte bine cât ajutor mi-a dat el în Efes. (1:6-18)

În timpul Răscoalei Boxer (1899-1900), naționaliștii extremiști chinezi au instigat o campanie de teroare împotriva oficialilor guvernelor străine, misionarilor creștini și chiar împotriva creștinilor chinezi. După ce au înconjurat o anumită clădire de misiune, ei au blocat toate ieșirile în afară de una singură. Ei au așezat o cruce în pământ în fața porții

deschise și au spus misionarilor și studenților că oricine va ieși afară și va călca în picioare crucea, va fi lăsat în viață. Conform rapoartelor, primii 7 studenți care au ieșit, au călcat crucea în picioare și au fost lăsați să plece. Cel de-al optulea student, o tânără, s-a apropiat de cruce, a îngenunchat, s-a rugat pentru putere, a trecut cu grijă pe lângă cruce și a fost imediat împușcată. Ceilalți 92 de studenți rămași, întăriți de exemplul curajos al fetei, au mers și ei pe lângă cruce și au fost uciși.

A doua secțiune din 2 Timotei 1:6-18 se concentrează asupra faptului că credincioșilor nu trebuie să le fie rușine de Isus Hristos. Pavel întemeiază acest apel pe motivațiile pentru slujirea față de Hristos pe care el a prezentat-o în versetele 1-5. Acele 6 motivații trebuiau să genereze o atitudine pătrunzătoare în Timotei de a nu-i fi rușine de Domnul Isus Hristos, o atitudine fundamentală, indispensabilă pentru lucrarea eficientă în Împărăție. Expresia pozitivă a acelei atitudini este o curajoasă mărturie fără reținere despre El și, în același timp, o expresie a ascultării față de El, indiferent care ar fi prețul sau consecințele. Este atitudinea care refuză să vorbească evaziv, să oscileze sau să se compromită, este atitudinea care nu ezită să confrunte atunci când este necesar.

David a exprimat atitudinea unui martor curajos în aceste cuvinte: "Vestesc îndurarea Ta, în adunarea cea mare; iată că nu-mi închid buzele. Tu știi lucrul acesta, Doamne! Nu țin în inima mea îndurarea Ta, ci vestesc adevărul Tău și mântuirea Ta, și nu ascund bunătatea și credinșia Ta în adunarea cea mare." (Psalmi 40:9-10). El ar vorbi întotdeauna pentru Domnul fără reținere sau rezerve. Un alt psalmist a declarat: "Gura mea va vesti, zi de zi, dreptatea și mântuirea Ta, căci nu-i cunosc marginile. Voi spune lucrările Tale cele puternice, Doamne, Dumnezeu! Voi pomeni dreptatea Ta și numai pe a Ta." (Psalmi 71:15-16). Un alt psalmist a mărturisit: "Voi vorbi despre învățăturile Tale înaintea împăraților, și nu-mi va roși obrazul!" (Psalmi 119:46). Nimic nu s-ar putea opune devotamentului acelor sfinți de a vorbi despre harul și neprihănirea lui Dumnezeu.

Indiferent cât de înzestrat poate fi cineva sau cât de bine calificat, învățat din punct de vedere biblic, perspicace sau coerent și indiferent câte împrejurări favorabile sau privilegii ar avea, dacă-i lipsește devotamentul și curajul spiritual, el nu va vorbi și nu va acționa cu eficiență pentru Domnul.

Pavel face apel la un nivel al dedicării care spune: "Nu-mi pasă ce gândește, ce spune sau ce face lumea. Eu știu ce m-a împușcat

Dumnezeu să fiu și să fac, iar aceea este ceea ce eu decid, prin puterea Sa, să fiu și să fac. Oricare ar fi consecințele, eu voi sta cu îndrăzneală de partea lui Hristos." Apostolul menționează această temă de trei ori în acest pasaj (v. 8,12, 16), deoarece este esența mesajului către tânărul pastor, Timotei. Acestuia i se face o chemare la o dedicare necompromișătoare și statornică de a-L proclama pe Isus Hristos, indiferent de pericolul iminent sau de dificultăți.

Ca și creștini, majoritatea dintre noi trebuie să mărturisim că uneori ne este rușine de Domnul, ne este teamă de ceea ce ar putea gândi oamenii și de felul în care opiniile lor ar putea afecta popularitatea noastră în școală, statutul nostru social sau succesul nostru în afaceri. Poate că ne este teamă că ei se vor întreba cu privire la inconsecvența stilului nostru de viață cu credința noastră. Totuși, noi trebuie de asemenea să mărturisim că riscurile pe care le întâmpinăm sunt cu mult mai puțin grave decât cele întâmpinate de Timotei, care includeau persecuția fizică, întemnițarea și, uneori, moartea.

Cel mai familiar exemplu din Noul Testament al rușinii față de Hristos este lepădarea lui Petru în timpul procesului lui Isus înaintea marelui preot Caiafa și a Sinedriului, Consiliul Iudaic. Toți ucenicii au fugit când Isus a fost arestat în Grădina Ghetsemani (Matei 26:56), însă Petru s-a întors și "L-a urmat de departe, până la curtea marelui preot" (v. 58). În timp ce aștepta acolo, el a negat de trei ori faptul că era ucenicul lui Isus sau chiar că L-ar cunoaște (v. 70-74). De îndată ce a cântat cocoșul, "Petru și-a adus aminte de vorba pe care i-o spusese Isus: "Înainte ca să cânte cocoșul, te vei lepăda de Mine de trei ori. Și a ieșit afară și a plâns cu amar" (v. 75).

Acea relatare vie face lepădarea lui Petru o țință ușoară pentru reproșuri. Însă, după cum s-a menționat mai sus, fiecare creștin cunoaște asemenea momente când s-a făcut vinovat de lepădarea de Domnul, deși poate nu în public și într-un mod atât de dramatic. Adevărul încurajator pe care îl câștigăm din experiența lui Petru este că, așa cum noi ne putem rușina de Domnul, și noi putem fi iertați și reabilitați asemeni lui. Când, după înviere, Petru a afirmat de trei ori dragostea sa pentru El, Isus de trei ori a confirmat că acea dragoste era autentică, deși lipsită de putere, astfel încât El i-a încredințat lui Petru gria turmei Sale, biserica (Ioan 21:15-17). Câteva săptămâni mai târziu, în timpul sărbătorii Cincizecimii, Petru a proclamat fără teamă înaintea unei mari mulțimi de oameni din Ierusalim următoarele:

“Bărbați israeliți, ascultați cuvintele acestea! Pe Isus din Nazaret, om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele și lucrările pline de putere pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum bine știți; pe Omul acesta, dat în mâinile voastre, după sfatul hotărât și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu, voi L-ați răstignit și L-ați omorât prin mâna celor fărădelege. Dar Dumnezeu L-a înviat, dezlegându-I legăturile morții, pentru că nu era cu puțină să fie ținut de ea... Și, cu multe alte cuvinte, mărturisirea, îi îndemna, și zicea: ‘Mântuiți-vă din mijlocul acestui neam ticălos.’ Cei ce au primit propovăduirea lui, au fost botezați; și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adaus aproape trei mii de suflete.” (Fapte 2:22-24, 40-41)

Petru a continuat să predice Evanghelia în Ierusalim fără jumătăți de măsură și fără teamă. Petru a fost adus înaintea aceluiași Consiliu unde I s-au adus acuzații false Domnului și în curtea în care el s-a lepădat de Domnul. Însă, de această dată, Petru era un om diferit. Când i s-a poruncit să nu mai propovăduiască, el a declarat împreună cu Ioan: “Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu; căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit.” (Fapte 4: 19-20).

Asemeni lui Petru, devenim folositori în slujba Domnului doar când trecem de la rușine și teamă la convingere puternică și devotament nefricat.

Este posibil ca Timotei să fi devenit cumva temător sau lipsit de răvnă în lucrarea sa. Dificultățile și împotrivirea pe care a întâmpinat-o în Efes atât din biserica de acolo, cât și din afara ei, se poate să-i fi diminuat curajul. Răvna sa spirituală se poate să se fi răcit. În a doua sa epistolă către Timotei, Pavel rostește doar o apreciere la adresa lui Timotei, spunând: “Îmi aduc aminte de credința ta neprefăcută” (1:5), restul epistolei fiind spre îndemnarea lui Timotei. Deși el nu-l acuza pe Timotei de păcat, totuși a rostit multe mustărări (vezi 1:8; 1:13; 2:1, 15, 22; 4:1-2, 4:5).

În timpul lucrării Sale pe pământ, Isus a făcut clar cunoscut prețul uceniciei pentru cei care sunt credincioși și nu se rușinează de Domnul lor. “De aceea,” – spune Isus – “pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri” (Matei 10:32). El rostește apoi reversul aspru al acelei promisiuni: “dar de oricine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, Mă

voi lepăda și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri” (v. 33). În scrierea lui Marcu, Isus a rostit același adevăr într-un mod și mai usturător: “Pentru că de oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în acest neam precurvar și păcătos, Se va rușina și Fiul omului, când va veni în slava Tatălui Său împreună cu sfinții îngeri” (Marcu 8:38).

O persoană care refuză să-L proclame deschis pe Isus Hristos ca Domn și Mântuitor dă dovadă de faptul că nu-i aparține lui Hristos, chiar dacă afirmă că este creștin. Adevărata ucenicie este costisitoare din perspectiva prețului care trebuie plătit. Un creștin cu numele, care nu va “mărturisi [pe Isus] înaintea oamenilor”, nu va plăti, cu siguranță, prețul pe care-l implică ucenicia plină de credincioșie. “Cine iubește pe tata ori pe mama mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine;” – a spus Isus – “și cine iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine. Cine nu-și ia crucea lui și nu vine după Mine, nu este vrednic de Mine. Cine își va păstra viața, o va pierde; și cine își va pierde viața pentru Mine, o va câștiga” (Matei 10:37-39). Caracteristica unui adevărat urmaș al lui Hristos este disponibilitatea promptă de a-și pune chiar și viața în joc, căci, din perspectiva eternității, acesta este un preț mic. “Și ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul?” – a întrebat Isus retoric – “Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său?” (Marcu 8:36-37).

Cuvântul englezesc ‘martyr’ (limba română *martir*) este traducerea cuvântului grecesc *martur*, care înseamnă doar *martor*. Însă pentru că atât de mulți creștini din vechime au plătit *mărturia* cu viețile lor, *martir* a căpătat ulterior o semnificație specială.

Prețul uceniciei nu a început cu sfinții Noului Testament. Nenumărați sfinți din Vechiul Legământ și chiar din vremurile dinaintea Vechiului Legământ, au suferit cu bucurie și de bună voie din pricina credinței lor statornice în Domnul. Prin urmare, “lui Dumnezeu nu-I este rușine să Se numească Dumnezeul lor” (Evrei 11:16). Unii “au fost chinuiți. Alții au suferit batjocuri, bătăi, lanțuri și închisoare; au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu fereștrăul, chinuiți; au murit uciși de sabie, au pribegit îmbrăcați cu cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prigoniiți, munciți, – ei, de care lumea nu era vrednică – au rățâcit prin pustiuri, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului” (11:35-38).

Asemeni acelor sfinți, marelui reformator Ian Hus nu i-a fost rușine de Domnul său și a plătit prețul suprem. În 1415, când el era pastor în Praga, acest “luceafăr al Reformei,” cum era numit adesea, a

fost arestat, condamnat și executat prin ardere pe rug pentru predicarea adevăratei Evanghelii. În timp ce flăcările-l cuprindeau trupul, el a citat versetul 2 din Psalmul 25, rugându-se: "În Tine, Dumnezeule, mă încred: să nu fiu dat de rușine, ca să nu se bucure vrăjmașii mei de mine." Lui nu-i era teamă de moarte, ci de rușinea ce o putea simți față de Stăpânul său.

Chiar dacă nu au auzit Evanghelia, toți oamenii sunt responsabili înaintea lui Dumnezeu: "Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu, le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu. În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovăți" (Romani 1:19-20). Pentru cei ce au avut marea binecuvântare de a auzi despre calea mântuirii, de a avea "cunoștința de Domnul și Mântuitorul Isus Hristos" și totuși au refuzat să se încreadă în El, "starea lor de pe urmă se face mai rea decât cea dintâi. Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea neprihănirii, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfântă, care le fusese dată" (2 Petru 2:20b-21).

Pentru cel nemântuit este caracteristic să se rușineze de Hristos, "fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmașie împotriva lui Dumnezeu, căci, ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună" (Romani 8:7; 5:10; Coloseni 2:21). De aceea, când unui credincios îi este rușine de Hristos el se poartă ca un necredincios. Rușinea care marchează sufletul necredincios nu ar trebui niciodată să caracterizeze un creștin, însă, din nefericire, acest lucru se întâmplă uneori. Este posibil ca rușinea să fie evidentă și publică sau subtilă și personală, însă Domnul întotdeauna o cunoaște și este îndurerat din pricina ei.

Autorul cărții Evrei ne reamintește: "Se cuvenea, în adevăr, ca Acela pentru care și prin care sunt toate, și care voia să ducă pe mulți fii la slavă, să desăvârșească, prin suferințe, pe Căpetenia mântuirii lor. Căci Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți, sunt dintr-unul. De aceea, Lui nu-I este rușine să-i numească 'frați'" (Evrei 2:10-11). Citând magnificul Psalm mesianic 22, el întărește acel adevăr spunând: "Voi vesti Numele Tău fraților Mei; Îți voi cânta lauda în mijlocul adunării" (v. 12). Domnul ne-a răscumpărat prin suferința Sa, prin care El a devenit "păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El" (2 Corinteni 5:2 1). "El S-a dat pe Sine însuși pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dumnezeului nostru și Tatăl" (Galateni 1:4).

Rușinarea unui creștin de Domnul este cauzată de nerușinarea egoismului, care nu este gata să plătească prețul pentru o ucenicie devotată. De-a lungul istoriei bisericii, numele Domnului a suferit dezonoare din pricina stării de păcat a oamenilor Săi. Totuși, în ciuda multor păcate, inclusiv rușinarea noastră de El, Domnul neprihănit și fără de păcat nu este rușinat de noi! El nu ezită să ne numească frați (Evrei 2:11), chiar și atunci când noi ne rușinăm să-L numim pe El Domn.

Vorbind direct lui Timotei, și în mod indirect tuturor credincioșilor, Pavel oferă opt mijloace prin care un creștin se poate păzi de rușinarea față de Hristos. Acestea sunt: reînnoirea darului (1:6); cercetarea propriilor resurse (v. 7); acceptarea suferinței (v. 8a); reamintirea chemării lui Dumnezeu pentru tine (v. 8b-10); îndeplinirea datoriei (v. 11-12a); încrederea în protecția ta (v. 12b); declararea învățăturii (v. 13-14); și alegerea tovarășilor (v. 15-18).

REÎNNOIEȘTE-ȚI DARUL

„De aceea îți aduc aminte să înflăcărezi darul lui Dumnezeu, care este în tine prin punerea mâinilor mele.” (1:6)

După cum s-a menționat deja, se pare că râvna și devotamentul lui Timotei s-au răcit într-o oarecare măsură. De aceea, primul avertisment, pe care i l-a dat Pavel, a fost ca acest tânăr pastor să-și reînnoiască dedicarea inspirată de Dumnezeu pentru a proclama și a apăra Evanghelia, păstorind cu credincioșie pe credincioșii pe care Dumnezeu i-a încredințat în grija sa.

Din acest motiv, Pavel se referă la "credița neprefăcută" a lui Timotei, lăudată în versetul anterior. Rezultatul credinței sincere, neprefăcute este slujirea cu credincioșie, iar esența slujirii cu credincioșie este folosirea darului nostru fără reținere pentru Domnul, darul pe care El îl dăruiește "fiecăruia în parte, cum voiește" (1 Corinteni 12:11). Fără folosirea darului nostru în slujba Domnului, viața noastră pe pământ este fără valoare. Singurul nostru scop ca și creștini este de a asculta și a sluji Domnului prin darul cu care El ne-a binecuvântat pe fiecare în parte în mod unic, astfel încât Trupul lui Hristos să poată fi zidit pentru a fi eficient în evanghelizare.

Pavel a vrut să **reamintească** lui Timotei ceva ce el deja știa. *Anazpureō* (a aprinde din nou) literal înseamnă “a ține focul aprins”, a ațâța jarul din foc pentru a nu-l lăsa să se stingă. Are același sens de statornicie ca și declarația apostolului: “În fiecare zi eu sunt în primejdie de moarte” (1 Corinteni 15:31). Noi trebuie ca să ne răstignim propria voință în continuu pentru a-l permite Duhului Sfânt al lui Hristos să lucreze voia Sa prin noi. Așa cum fiecare credincios, ca și Pavel, trebuie să se trezească în fiecare zi să-și răstignească sinele, la fel fiecare credincios trebuie să-și **înflăcăreze** în fiecare zi, în mod continuu, **darul** pe care l-a primit de la **Dumnezeu**. Expresia cu o conotație negativă a acestei porunci este: “Nu stingeți Duhul” (1 Tesaloniceni 5:19). Sub îndrumarea Duhului și prin puterea Sa, noi trebuie să ne punem în negoț **darul**, pe care l-am primit de la Dumnezeu, în mod statornic, pentru ca acesta să nu slăbească și să nu pălească din pricina neglijenței și a nefolosirii.

Dar este traducerea cuvântului *charisma*, care denotă o expresie specifică a termenului *charis* (“har”) și, de aceea, are semnificația de *dar prin har* sau *darul harului*. El se referă la categoriile generale de daruri spirituale pe care Pavel le explică în Romani 12 și în 1 Corinteni 12. Dumnezeu a acordat în mod suveran credincioșilor aceste aptitudini după voia Sa divină, fără vreo legătură cu meritul personal, calificarea sau preocuparea cuiva. De aceea, “deoarece avem felurite daruri [*charismata*, pluralul pentru *charisma*], după harul [*charis*] care ne-a fost dat.” – Pavel a îndemnat pe credincioșii din Roma, ca fiecare “să-l întrebuițeze [pe] măsură” (Romani 12:6).

În pasajul prezent, Pavel folosește singularul *charisma* la fel ca și Petru în prima sa epistolă: “Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit. Dacă vorbește cineva, să vorbească cu vintele lui Dumnezeu. Dacă slujește cineva, să slujească după puterea pe care i-o dă Dumnezeu: pentru ca în toate lucrurile să fie slăvit Dumnezeu prin Isus Hristos, a cărui este slava și puterea în vecii vecilor! Amin.” (1 Petru 4:10-11). În ambele cazuri apostolii vorbesc despre înzestrarea spirituală unică a fiecărui credincios, care poate cuprinde mai multe daruri specifice.

Înzestrarea divină a unui credincios nu poate fi separată de chemarea sa divină. În momentul mântuirii, darurile prin har ale fiecărui creștin îi sunt date în mod unic pentru a-l echipa să-l slujească lui Dumnezeu într-un anumit domeniu sau domenii ale lucrării la care a fost chemat. Darurile prin har sunt aptitudini divine oferite pentru slujirea

eficientă a Domnului. Înzestrarea lui Timotei l-a pregătit nu doar pentru predicare și învățare, ci și pentru “lucrul unui evanghelist”, pentru a-și “[împlini] bine slujba” (2 Timotei 4:5).

Acel **dar al lui Dumnezeu** pentru predicarea Cuvântului este deja în **tine**, îi amintește Pavel lui Timotei. A fost primit când a avut loc mântuirea, însă nu a ajuns la maturizare completă; nu a fost folosit la întreaga capacitate a chemării lui Timotei și a puterii Duhului. În capitolul 4 el explică mai clar ce a vrut sa spună prin sintagmele să **înflăcărezi darul lui Dumnezeu, care este în tine**. “Propovăduiește Cuvântul,” – povățuiește el – “stăruiește asupra lui la timp și ne la timp, mustră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura” (2 Timotei 4:2).

Expresia **prin punerea mâinilor mele** poate însemna că Pavel și-a pus mâinile peste Timotei în momentul convertirii, care corespunde cu vremea primirii înzestrării sale spirituale unice. Însă ar putea însemna că înzestrarea spirituală a lui Timotei era extraordinară, fiind primită sau poate amplificată mai târziu, **prin punerea mâinilor** apostolului, cât și prin “punerea mâinilor de către ceata prezbiterilor” (1 Timotei 4:14) și “după proorociile făcute mai înainte despre [el]” (1 Timotei 1:18).

Însă avertismentul de bază a lui Pavel către Timotei și către fiecare credincios rămâne neschimbat. Înzestrarea divină trebuie să fie reaprinsă în mod continuu, flacăra trebuie stârnită, pentru ca Hristos să poată realiza pe deplin voia Sa prin noi. Însuși faptul că noi suntem înzestrați cu daruri de la Dumnezeu impune deplina și permanenta folosire a acelei înzestrări. Iar faptul că fiecare credincios are un dar divin ce i-a fost acordat denotă faptul că fiecare credincios are o lucrare susținută în mod divin.

Oricare sunt darurile specifice pe care le cuprinde înzestrarea noastră, ele trebuie să fie folosite mereu prin puterea lui Dumnezeu pentru extinderea Împărăției Sale, pentru zidirea bisericii Sale și pentru slava Numelui Său. Dacă un credincios are darul profeției, darul ar trebui să fie exercitat “după măsura credinței lui. Cine este chemat la o slujbă, să se țină de slujba lui. Cine învață pe alții, să se țină de învățătura. Cine îmbărbătează pe alții, să se țină de îmbărbătare. Cine dă, să dea cu inimă largă. Cine cârmuiește, să cârmuiască cu râvnă. Cine face milostenie, s-o facă cu bucurie.” (Romani 12:6-8). Și, în orice situație, el ar trebui să fie “în sânguință, ...fără preget [fără întârziere]... plin de râvnă cu duhul... [slujind] Domnului” (v.11).

Deși darul lui Timotei i-a fost dat de către Dumnezeu și așezat în el prin Duhul Sfânt, acesta nu putea fi pus în valoare sau valorificat pe deplin până în momentul în care a fost însărcinat cu lucrarea de slujire. Într-un fel similar, însă nu la fel de unic, fiecare credincios trebuie să se dedice Domnului într-un mod autentic și deplin prin puterea Duhului înainte ca înzestrarea să poată deveni cu adevărat evidentă sau eficientă. Când dorința inimii noastre este de a-L mulțumi pe Dumnezeu, Domnul ne va ghida după aceea dorința în domenii specifice ale slujirii pentru care El ne-a înzestrat cu daruri. Domnul nu-și bate joc de copiii Săi, ci le oferă cu drag dorințe care corespund cu darurile Sale.

Atunci când începem să lucrăm în domeniul în care Dumnezeu ne-a înzestrat cu daruri, îndrăzneala noastră în slujba Sa va crește, deoarece noi știm că facem ceea ce El ne-a însărcinat și ne-a echipat să facem. Nu este nimic care să dea mai mult curaj unui credincios și mai multă protecție pentru a nu se rușina de Hristos decât cunoașterea faptului că el îndeplinește voia lui Dumnezeu și folosește darul său prin puterea Duhului Sfânt.

GÂNDEȘTE-TE LA RESURSELE TALE

„Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință.” (1:7)

Un al doilea mijloc pentru a ne păzi să nu ne rușinăm de Hristos este conștientizarea resurselor noastre divine. Verbul grecesc (*didōmi*) din sintagma **nu ne-a dat** este la timpul indicativ activ aorist, arătând o acțiune ce a avut loc și a fost încheiată în trecut. **Dumnezeu ne-a dat** deja resursele necesare.

Domnul poate să rețină un ajutor special până în momentul în care avem o nevoie specială. Isus a spus celor 12: “Dar când vă vor da în mâna lor să nu vă îngrijorați, gândindu-vă cum sau ce veți spune; căci ce veți avea de spus, vă va fi dat chiar în ceasul acela; fiindcă nu voi veți vorbi, ci Duhul Tatălui vostru va vorbi în voi” (Matei 10:19-20). Însă Dumnezeu ne-a înzestrat cu tot ceea ce avem nevoie pentru o zilnică trăire în credincioșie și slujire din momentul în care am crezut prima dată.

Dintr-o perspectivă negativă, noi putem fi siguri că orice **duh de frică** am putea avea, acesta nu este de la Dumnezeu. Ambele testamente

vorbesc despre o frică potrivită după voia lui Dumnezeu, cu sensul de venerație și reverență. Însă *deilia* este o frică timidă, lașă, rușinoasă, care este generată de un caracter slab și egoist. Domnul nu este niciodată responsabil pentru lașitatea noastră, lipsa noastră de încredere sau pentru rușinarea noastră de El. Substantivul *deilia* (**timiditate, frică**) este folosit doar în Noul Testament și, spre deosebire de cel mai uzual termen pentru **frică** (*phobos*), poartă o conotație în general negativă.

Resursele pe care le avem de la Tatăl nostru ceresc sunt **putere, dragoste și chibzuință**⁶. Atunci când ezităm și suntem neliniștiți, putem fi siguri că este din pricina faptului că ne concentrăm mai degrabă asupra noastră și a resurselor noastre umane decât asupra Domnului și a resurselor Sale divine disponibile.

Dunamis (**putere**) denotă o mare forță sau energie, fiind termenul din care noi avem cuvintele *dinamic* și *dinamită*. Cuvântul are mai degrabă conotația de energie eficientă și productivă decât de energie aspră și necontrolată. Dumnezeu ne-a dat **puterea** Sa pentru ca noi să putem fi eficienți în slujba Sa. Pavel nu s-a rugat pentru credincioșii din Efes să li se dea putere divină, ci s-a rugat ca ei să-și dea seama de cea putere divină pe care ei deja o aveau. “Mă rog ca Dumnezeu... să vă lumineze ochii inimii,” – a scris el – “ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți, și care este fața de noi, credincioșii, nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfășurat-o în Hristos, prin faptul ca L-a înviat din morți, și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești” (Efeseni 1:18-20). Prin Hristos noi beneficiem de resursele puterii supranaturale a lui Dumnezeu, însăși puterea pe care El a folosit-o pentru a-L învia pe Hristos din morți.

Deși sfinții Vechiului Testament nu erau sălășluiți de Duhul Sfânt, aceeași măsură a plinătății credincioșilor din Noul Testament era și în ei (Ioan 14:17), având resursa Duhului lui Dumnezeu care le-a dat ajutor divin în vremea vieții și slujirii lor. Ei au înțeles, așa cum Zaharia a declarat lui Zorobabel, că tăria lor nu era “nici prin putere [omenească], nici prin tărie, ci prin Duhul [Lui], – zice Domnul Oștirilor!” (Zaharia 4:6).

Este foarte important să înțelegem că Dumnezeu nu ne pune la dispoziție **puterea** Sa pentru ca noi să o folosim într-un fel greșit, pentru scopurile noastre, ci El ne oferă **puterea** Sa pentru a realiza scopurile

⁶ Nota trad.: în versiunea din limba engleză termenul este tradus cu „disciplină”.

Sale prin noi. Când ne punem încrederea doar în El și dorința noastră este doar de a-L sluji pe El, atunci El dorește și poate să “facă nespum mai mult decât cerem sau gândim noi” (Efeseni 3:20).

Dumnezeu a dat, de asemenea, fiecărui credincios resursa **dragostei** Sale divine, pe care am primit-o ca și puterea Sa atunci când ne-am născut din nou. În epistola sa către biserica din Roma, Pavel se bucura spunând: “dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat” (Romani 5:5).

Dragostea pe care noi o avem de la Dumnezeu este *agape*, dragostea exercitată prin voință, neegoistă care dorește și lucrează spre folosul celor iubiți. Nu este emoțională și oscilantă în dependență de împrejurări, așa cum este adesea dragostea *philos*, neavând nimic în comun cu dragostea *erôs*, care este senzuală și egoistă. Dragostea pe care noi o avem de la Dumnezeu este constantă, nefiind caracterizată de flux și reflux sau de imprezibilul ce caracterizează celelalte genuri de dragoste. Este un har altruist care spune celorlalți: “Mă voi dăruî în locul tău”. Direcționată înapoi către Dumnezeu, sursa, ea spune: “Îmi voi da viața și tot ceea ce am ca să Te slujesc pe Tine.” Este “dragostea în Duh” a credinciosului (Coloseni 1:8), dragostea oferită în mod divin celui care își va da “viața pentru prietenii săi” (Ioan 15:13). Este o “dragoste de frați neprefăcută” cu care noi ne “[iubim] cu căldură unii pe alții, din toată inima” (1 Petru 1:22), “dragostea desăvârșită [care] izgoneste frica” (1 Ioan 4:18). Este dragostea care afirmă fără reținere sau ezitare: “Căci dacă trăim, pentru Domnul trăim; și dacă murim, pentru Domnul murim. Deci, fie că trăim, fie că murim, noi suntem ai Domnului” (Romani 14:8). Mai presus de toate, este “dragostea lui Hristos care întrece orice cunoștință” (Efeseni 3:19).

Viețile noastre spirituale sunt măsurate cu acuratețe prin dragostea noastră. Dacă dragostea noastră este centrată pe noi înșine, viața noastră se va concentra asupra căutării propriei bunăstări, a propriilor noastre obiective, a confortului și a succesului nostru. Noi nu ne vom sacrifica pentru alții și nici chiar pentru Domnul. Însa dacă iubim cu dragostea pe care ne-o dă Dumnezeu, viața noastră se va focaliza pe a fi plăcut Domnului și a căuta beneficiul altora, în special al altor creștini. Dragostea evlavioasă este prima roadă a Duhului și se manifestă atunci când noi “trăim în Duhul... și umblăm prin Duhul” (Galateni 5:22, 25).

Sōphronismos (**chibzuința**)⁷ are înțelesul literal – cu toate capacitățile mintale, însă de asemenea are semnificația de minte disciplinată și ordonată conform unor priorități și principii. Chibzuința dată de Dumnezeu permite credincioșilor să controleze fiecare aspect al vieții lor, fie pozitiv, fie negativ. De asemenea, le permite să se bucure de realizări fără a deveni mândri, precum și să sufere eșecul fără a deveni amărați sau deznădăjduiți. Viața disciplinată este o viață ordonată după voia lui Dumnezeu, în care înțelepciunea lui Dumnezeu este aplicată fiecărei situații.

În epistola sa către biserica din Roma, Pavel folosește forma de verb a termenului, avertizând: “Prin harul, care mi-a fost dat, eu spun fiecăruia dintre voi, să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine; ci să aibă simțiri cumpătate [sōphrone] despre sine, potrivit cu măsura de credință pe care a împărțit-o Dumnezeu fiecăruia” (Romani 12:3). În prima sa epistolă către Timotei (3:2) și în epistola sa către Tit (1:8; 2:2), el a folosit forma de adjectiv pentru a descrie o calitate importantă, care ar trebui să caracterizeze supraveghetorii, mai exact, calitatea de a fi prudenți și raționali.

Atunci când trăim după chibzuința, cumpătarea după voia lui Dumnezeu, dată de Domnul nostru, prioritățile noastre sunt puse în ordinea corespunzătoare, iar fiecare aspect al vieții noastre este dedicat răspândirii cauzei lui Hristos. Din pricina acestei cumpătări, a înțelepciunii consolidate de Duhul, Pavel putea spune: “Eu, deci, alerg, dar nu ca și cum n-aș ști încotro alerg. Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care lovește în vânt. Ci mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat” (1 Corinteni 9:26-27).

Marele triumvirat spiritual al puterii, dragostei și disciplinei aparține fiecărui credincios, acestea nefiind înzestrări naturale. Noi nu ne năștem cu ele, iar ele nu pot fi învățate într-o sală de clasă, după cum nici nu pot fi dezvoltate din experiență. Ele nu sunt rezultatul moștenirii, mediului sau instruirii, ci toți credincioșii au aceste minunate înzestrări, date de Dumnezeu: **putere**, pentru a fi eficienți în slujba Sa; **dragoste**, pentru a avea o atitudine potrivită față de El și față de alții; și **disciplina**, pentru a ne concentra și a pune în aplicare fiecare aspect al vieții noastre în conformitate cu voia Sa.

⁷ Nota trad.: termenul este tradus în engleză cu *disciplina*

În momentul în care toate aceste înzeștrări sunt prezente, apar rezultate minunate. Nu poate fi găsită nici o afirmație mai potrivită a acestei realități decât în epistola lui Pavel către biserica din Efes, căreia el i-a spus:

“Iată de ce, zic, îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ, și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinlăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, având rădăcina și temelie pusă în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată înălțimea lui Dumnezeu. Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava în Biserică și în Hristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor! Amin. (Efeseni 3:14-21)

ACCEPTĂ SUFERINȚA

„Să nu-ți fie rușine, deci, de mărturisirea Domnului nostru, nici de mine, întemnițatul Lui. Ci suferă împreună cu Evanghelia” (1:8a)⁸

O a treia modalitate pentru a veghea cu privire la eventuala rușinare de Hristos este acceptarea consecințelor ce apar datorită credincioșiei în relația cu Dumnezeu. Prin urmare, Pavel l-a sfătuit pe Timotei să se pregătească pentru neînțelegeri, dușmănie și respingere.

Deci se referă la darul divin acordat și la resursele de care Pavel tocmai a menționat în cele două versete anterioare. “În lumina acestor incomensurabile binecuvântări,” – spunea apostolul – “tu nu ai nici un motiv să-ți fie rușine de mărturisirea Domnului, nici de [Pavel] întemnițatul Lui. Nu-ți fie teamă să pronunți numele lui Hristos sau de situații în care vei fi cunoscut ca fiind prietenul și tovarășul meu în lucrare.”

În timpul scrierii acestei epistole, probabil în 66 D.H., a fi creștin nu doar că atrăgea o critică aproape generală, ci avea drept consecințe

⁸ Nota trad.: în versiunea engleză New American Standard Bible: „ci suferă împreună cu mine pentru Evanghelia”.

frecvente persecuția, întemnițarea (așa cum experimenta și Pavel atunci) și chiar moartea. Dacă numele îți era asociat cu **Domnul** sau cu Pavel, **întemnițatul Lui**, acest fapt putea fi fatal pentru lucrarea și viața ta. Este interesant și semnificativ faptul că apostolul nu s-a considerat pe sine a fi **întemnițatul Romei**, ci mai degrabă al Lui, adică, al Domnului Isus Hristos, care avea control deplin asupra vieții lui. El a putut spune: “port semnele Domnului Isus pe trupul meu” (Galateni 6:17).

Însă faptul că era un **întemnițat (prizonier)** nu rezultă doar din credințioșia sa față de Hristos, ci de asemenea în promovarea cauzei lui Hristos. El a spus bisericii din Efes: “eu, Pavel, [sunt] întemnițatul lui Isus Hristos pentru voi, Neamurilor...” (Efeseni 3:1). Credincioșilor din Filipi el le-a spus: “Vreau să știți, fraților, că împrejurările în care mă găsesc, mai degrabă au lucrat la înaintarea Evangheliei. În adevăr, în toată curtea împărătească, și pretutindeni aiurea, toți știu că sunt pus în lanțuri din pricina lui Isus Hristos. Și cei mai mulți din frați, îmbărbătați de lanțurile mele, au și mai multă îndrăzneală să vestească fără teamă Cuvântul lui Dumnezeu” (Filipeni 1:12-14).

Pavel nu avea sa-i ceară lui Timotei ceea ce el nu putea să facă: **Suferă împreună cu mine pentru Evanghelia (2:3). Suferă împreună cu mine** vine din cuvântul grecesc *compus, sunkakopatheō*, care aici este un imperativ activ. Pavel l-a chemat pe Timotei să împărtășească cea mai mare dorință a sa, scopul său suprem în viață: să-L “[cunoască] pe El [pe Hristos] și puterea învierii Lui și părășia suferințelor Lui, și să [se facă] asemenea cu moartea Lui” (Filipeni 3:10).

Este important de observat faptul că Pavel vorbește despre **suferința pentru Evanghelia**, nu despre suferința ca pedeapsă pentru starea noastră păcătoasă. Noi nu ar trebui să dăm “nimănui nici un prilej de poticnire, pentru ca slujba noastră să nu fie defăimată” (2 Corinteni 6:3). “Dacă sunteți batjocoriți pentru Numele lui Hristos, ferece de voi! Fiindcă Duhul slavei, Duhul lui Dumnezeu, Se odihnește peste voi” – explică Petru. Însă, “Nimeni din voi să nu sufere ca ucigaș sau ca hoț sau ca făcător de rele sau ca unul care se amestecă în treburile altuia” (1 Petru 4:14-15). Mai degrabă, “Așa că cei ce suferă după voia lui Dumnezeu,” – a continuat Petru să spună – “să-și încredințeze sufletele credinciosului Ziditor [Creator], și să facă ce este bine” (v. 19).

Însă atunci când noi trăim o viață evlavioasă și morală înaintea familiei noastre, a studenților noștri, a colegilor noștri de lucru sau a vecinilor noștri, ne putem aștepta la ostilitate, într-un fel sau altul, deoarece imoralitatea și lipsa lor de evlavie va fi mai vizibilă în contrast

cu modul nostru de viață. Când confruntăm păcatul lor și mărturisim despre nevoia lor pentru pocăință și mântuire, ni se vor aduce ofense.

În aceeași epistolă, Pavel pare a repeta promisiunea lui Isus că “în lume veți avea necazuri” (Ioan 16:33), asigurându-l pe Timotei: “De altfel, toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus, vor fi prigoniiți.” (2 Timotei 3:12). **Suferința** este prețul inevitabil ce trebuie plătit pentru trăirea după voia lui Dumnezeu.

Însă **suferința** pentru Hristos este mai mult un privilegiu decât un sacrificiu, mai mult o binecuvântare decât o încercare. “Chiar dacă va trebui să fiu turnat ca o jertfă de băutoră peste jertfa și slujba credinței voastre,” – a spus el credincioșilor din Filipi – “eu mă bucur și mă bucur cu voi toți” (Filipeni 2:17). El a putut spune cu o sinceritate smerită: “În toate privințele, arătăm că suntem niște vrednici slujitori ai lui Dumnezeu, prin multă răbdare, în necazuri, în nevoi, în strămtorări, în bătăi, în temnițe, în răscoale, în osteneți, în vegheri, în posturi; prin curăție, prin înțelepciune, prin îndelungă răbdare, prin bunătațe, prin Duhul Sfânt, printr-o dragoste neprefăcută, prin cuvântul adevărului, prin puterea lui Dumnezeu, prin armele de lovire și de apărare pe care le dă neprihănirea” (2 Corinteni 6:4-7).

Noi ar trebui să împărtășim acea atitudine altruistă cu Pavel și cu apostolii din Ierusalim, care “au plecat dinaintea Soborului [Iudaic], și s-au bucurat că au fost învredniciți să fie batjocoriți, pentru Numele Lui” (Fapte 5:41).

AMINTEȘTE-ȚI DE CHEMAREA TA

„prin puterea lui Dumnezeu. El ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, ci după hotărârea Lui și după harul care ne-a fost dat în Hristos Isus, înainte de veșnicii, dar care a fost descoperit acum prin arătarea Mântuitorului nostru Hristos Isus, care a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie.” (1:8b-10)

O a patra modalitate pentru a ne cerceta cu privire la rușinarea de Hristos este **rememorarea chemării noastre sfinte** din partea Tatălui nostru ceresc, care, după cum a declarat și Pavel, **Își împărtășește puterea Sa divină cu copiii Săi.**

Aceste câteva versete sunt un studiu al soteriologiei, doctrina mântuirii, în miniatură. Bineînțeles că apostolul nu-l învăța pe Timotei adevăruri noi, ci doar îi aducea aminte de bine-cunoscutele adevăruri fundamentale ale Evangheliei, adevăruri care ar trebui să motiveze fiecare credincios la credincioșie, la o curajoasă mărturie și trăire pentru Isus Hristos.

Aducerea aminte de aceste adevăruri și încrederea în Dumnezeu care ni le-a dat, ne face capabili să ne “[purtăm] într-un chip vrednic de Domnul, ca să-I [fim] plăcuți în orice lucru: aducând roade în tot felul de fapte bune, și crescând în cunoștința lui Dumnezeu: întăriți, cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui, pentru orice răbdare și îndelungă răbdare, cu bucurie” (Coloseni 1:10-11).

Din pricina **puterii lui Dumnezeu**, noi putem spune ca și Pavel: “Pot totul în Hristos care mă întărește” (Filipeni 4:13). Noi putem mărturisi ca și Petru că suntem “păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi!” (1 Petru 1:5). Atotputernicul **Dumnezeu care ne-a mântuit** are, de asemenea, suficientă **putere** să ne susțină în căile Sale. Dacă noi am fost “împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui” (Romani 5:10).

Puterea lui Dumnezeu nu se manifestă întotdeauna în viețile noastre în moduri evidente. Când Pavel s-a rugat de trei ori ca Dumnezeu să-i ia o anumită suferință: “un țepuș în carne, un sol al Satanei, ca [să-] pălmuiască”, Dumnezeu a răspuns: “Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită” (2 Corinteni 12:7-9a). Pavel a răspuns fără ezitare sau dezamăgire: “Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine. De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strămtorări, pentru Hristos; căci când sunt slab, atunci sunt tare” (v. 9b-10).

Tatăl nostru ceresc este dispus și capabil să ne “păzească de orice cădere și să [ne] facă să [ne înfățișăm] fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale” (Iuda 1:24). În lumina acestui adevăr, Pavel s-a rugat pentru credincioșii din Efes, unde slujise cu credincioșie timp de mai mulți ani: “[Fie ca Dumnezeu] potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, având rădăcina și temelgia pusă în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți

sfînții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu” (Efeseni 3:16-19).

Dumnezeu a gândit mântuirea în mod suveran, și, în același mod, El inițiază, susține și desăvârșeste mântuirea. El ne-a iertat, ne-a scotit neprihăniți, ne-a eliberat de păcat și de Satan, de la moarte și de la iad. În orice sens și la orice timp gramatical – trecut, prezent și viitor – Dumnezeu este Mântuitorul nostru.

Aceasta este tematica majoră în epistolele pastorale. Atotputernicul Dumnezeu este adesea numit Mântuitorul (1 Timotei 1:1; 2:3; 4:10; Tit 1:3; 2:10; 3:4), la fel cum este numit și Isus (2 Timotei 1:10; Tit 1:4; 2:13; 3:6). În același fel, lucrarea de mântuire a lui Dumnezeu în Hristos este prezentată în unitate în mai multe pasaje (1 Timotei 2:3-6; 4:10; 2 Timotei 2:8-10; Tit 2:11-14; 3:4-7).

Dumnezeul care ne-a mântuit ne-a și **chemat cu sau la** o chemare **sfântă**. Pavel nu vorbește despre chemarea lui Dumnezeu pentru necredincioși la pocăință și mântuire, ci de reala Sa chemare la mântuire a credincioșilor, cei care au fost mântuiți, spre o trăire sfântă și, în final, la o veșnică și desăvârșită sfințenie (1 Ioan 3:2).

Așa cum Domnul nu ne-a mântuit după faptele noastre, ci prin harul Său, tot așa El nu ne-a chemat să trăim **pentru faptele noastre, ci după hotărârea** (planul) **Lui și după har** (mijlocul de împlinire al planului). Pe cât de inexplicabil e acest adevăr care reprezintă temelia Evangheliei mântuitoare, pe atât de inexplicabilă este și temelia susținerii pe cale a acelora pe care Dumnezeu i-a mântuit. El va păstra pe toți cei aleși până ce vor ajunge în slavă. Isus a făcut cunoscut faptul că planul divin, lucrând prin har divin, va ajunge la realizare completă. El a promis:

“Tot ce-Mi dă Tatăl, va ajunge la Mine; și pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară: căci M-am pogorât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis. Și voia Celui ce M-a trimis, este să nu pierd nimic din tot ce Mi-a dat El, ci să-l înviez în ziua de apoi. Voia Tatălui meu este ca oricine vede pe Fiul, și crede în El, să aibă viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi... Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.” (Ioan 6:37-40, 44; Filipeni 1:6; Iuda 24-25)

“În El [în Hristos], Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui” (Efeseni 1:4; 1 Petru 1:2), și anume, ca noi să trăim **după hotărârea Lui și după harul care ne-a fost dat în Hristos Isus înainte de veșnicii**. Destinul nostru a fost hotărât și pecetluit înainte de începerea lumii. Deoarece noi aparținem lui Hristos, noi putem să-L lăudăm și să-I mulțumim Tatălui nostru ceresc pentru că ne-a iubit, așa cum L-a iubit pe singurul Său Fiu “înainte de întemeierea lumii” (Ioan 17:24). El ne-a ales și ne-a iubit “după planul veșnic pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru” (Efeseni 3:11).

Însă acest plan divin **din toată veșnicia a fost descoperit acum prin arătarea Mântuitorului nostru Hristos Isus, care a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie**. Termenul *epiphaneia* (arătarea) se referă adesea în Noul Testament (vezi, de exemplu, 1 Timotei 6:14; 2 Timotei 4:1, 8; Tit 2:13) la a doua venire a lui Hristos. Însă aici evident se referă la prima Sa venire, când El a **zdrobit moartea**.

Katargeō (nimicit) înseamnă literal a anihila, a lăsa fără efect. Nu înseamnă că **moartea** nu mai există sau că celor credincioși li s-a promis că vor scăpa de ea decât în cazul răpirii. Însă pentru credincioși, **moartea** nu mai prezintă o amenințare, nu mai este un dușman, nu mai este un sfârșit. Citând mai întâi din Isaia 25:8 și apoi din Osea 13:14, Pavel și-a exprimat bucuria: “Când trupul acesta supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: ‘Moartea a fost înghițită de biruință. Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?’”

(1 Corinteni 15:54-55). “Astfel, deci, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii,” – explică autorul cărții Evrei – “tot așa și El [Hristos] însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul” (Evrei 2:14).

Mai mult decât faptul că a nimicit moartea, la prima Sa venire Hristos a **adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie**. Doar după ce Fiul lui Dumnezeu S-a întrupat în Isus Hristos, Dumnezeu a ales să descopere adevărul deplin despre eterna **viață și neputrezire**. Aducerea lor la lumină înseamnă a le face cunoscute și acesta este domeniul nostru de cercetare. Noi cunoaștem nemăsurata realitate a existenței eterne, care este, de asemenea, un motiv de bucurie și nădejde în Hristos.

REALIZEAZĂ CARE-ȚI ESTE RESPONSABILITATEA

„Propovăduitorul și apostolul ei am fost pus eu și învățător al Neamurilor. Și din pricina aceasta sufăr aceste lucruri” (1:11-12a)

Pentru a ilustra următoarele două modalități de a veghea cu privire la pericolul rușinării de Hristos, Pavel dă exemple din propria sa viață și lucrare. Prima din aceste două modalități este conștientizarea îndatoririi sau responsabilității personale, cu privire la care Pavel avea cea mai puternică convingere personală. Folosind aceleași cuvinte (în textul grecesc) ca și în prima sa epistolă (1 Timotei 2:7), Pavel a reamintit lui Timotei că **propovăduitorul și apostolul [Evangheliei] am fost pus eu**.

Grecescul *egō* (eu) vine de la forma accentuată, întărind semnificația sintagmei “eu însumi.” **Am fost pus** se referă, bineînțeles, la chemarea divină a lui Pavel, pe care el a primit-o în mod dramatic pe Drumul Damascului. După acest eveniment Domnul l-a înștiințat pe Anania, un ucenic credincios din Damasc că Pavel “este un vas pe care [L-a] ales, ca să ducă Numele [Său] înaintea Neamurilor, înaintea împăraților, și înaintea fiilor lui Israel” (Fapte 9:15). Pavel a mărturisit public cel puțin de două ori despre acea chemare, mai întâi pe treptele clădirii armatei romane înaintea unei mari mulțimi la Ierusalim (Fapte 22:3-21) și, câțiva ani mai târziu, înaintea guvernatorului roman, Festus, înaintea regelui Agripa și a soției sale, Berenice, în Cezarea (Fapte 26:2-23).

Saul, așa cum era cunoscut Pavel înainte de convertirea sa, nu intenționa să devină creștin. Atunci când a interacționat prima dată cu Hristos, era șeful persecuțiilor îndreptate împotriva bisericii primare (vezi Fapte 8:1-9:2). Nici după convertirea sa nu intenționa să devină reprezentantul special al lui Isus Hristos. Pe țarm lângă Milet, el a reamintit prezbiterilor din Efes că și-a primit lucrarea doar “de la Domnul Isus, ca să [vestească] Evanghelia harului lui Dumnezeu” (Fapte 20:24; Coloseni 1:25). În prima sa epistolă către biserica din Corint, el a declarat acest adevăr în termeni și mai puternici: “Dacă vestesc Evanghelia, nu este pentru mine o pricină de laudă, căci trebuie s-o vestesc; și vai de mine, dacă nu vestesc Evanghelia!” (1 Corinteni 9:16).

Pavel menționează mai întâi chemarea sa ca și **predicator (propovăduitor)**, ca și vestitor, care proclamă oficial și public un mesaj din partea unui conducător – în cazul lui Pavel, Domnul Isus Hristos. El

a fost, de asemenea, desemnat ca și **apostol** “al lui Hristos Isus, prin voia lui Dumnezeu” (2 Timotei 1:1; 1 Timotei 1:1) și **învățător**. Termenul de **predicator (propovăduitor)** evidențiază funcția sa în lucrare, calitatea de **apostol** evidențiază autoritatea sa, iar calitatea de **învățător** pune în valoare rolul său pentru interpretarea mesajului proclamat cu autoritate.

Din pricina aceasta – chemarea divină cu cele trei aspecte – contribuie la faptul că Pavel a trebuit să **sufere aceste lucruri**. În acest sens, avem o referință, în general, la “suferința [sa] pentru Evanghelia prin puterea lui Dumnezeu” (v. 8) iar, în particular, la singurătatea sa (1:4) și la “întemnițare asemeni unui criminal” (2:7; 1:8). Pavel a suferit, deoarece a predicat cu credințioșie plinătatea Evangheliei mântuirii, deoarece a proclamat acest adevăr cu autoritate divină și a interpretat acest Cuvânt cu o profunzime divină. Adesea, prețul devotamentului în îndeplinirea responsabilității față de Dumnezeu este prigoana și suferința ce vine din partea lumii.

Aceste lucruri includeau, de asemenea, și lunga listă de necazuri pe care Pavel le menționează în a doua sa epistolă către biserica din Corint, în care, “din nebulie,” el s-a lăudat “după firea pământească” (2 Corinteni 11:17-18). Vorbind sarcastic despre anumiți “apostoli mincinoși, niște lucrători înșelători, care se prefac în apostoli ai lui Hristos... [care] se prefac în slujitori ai neprihănirii” (v. 13-15), el a pus câteva întrebări retorice:

“Sunt ei slujitori ai lui Hristos? – vorbesc ca un ieșit din minți – eu sunt și mai mult. În osteneți și mai mult; în temnițe, și mai mult; în lovituri, fără număr; de multe ori în primejdii de moarte! De cinci ori am căpătat de la iudei patruzeci de lovituri fără una; de trei ori am fost bătut cu nuiile; odată am fost împroșcat cu pietre; de trei ori s-a sfărâmat corabia cu mine; o noapte și o zi am fost în adâncul mării. Deseori am fost în călătorii, în primejdii pe răuri, în primejdii din partea tâlharilor, în primejdii din partea celor din neamul meu, în primejdii din partea păgânilor, în primejdii în cetăți, în primejdii în pustie, în primejdii pe mare, în primejdii între frații mincinoși. În osteneți și necazuri, în priveghiuri adesea, în foame și sete, în posturi adesea, în frig și lipsă de îmbrăcăminte!” (v. 23-27; 6:4-10)

Lucrarea împlinită cu credințioșie în slujba Domnului este întotdeauna dulce-amară, căci aduce suferință și bucurie, dezamăgire și recunoștință. Ea este ca o carte mică ce reprezintă judecata pe care Ioan a

luat-o "din mâna îngerului, și [a] mâncat-o: în gura [lui] a fost dulce ca mierea; dar, după ce [a] mâncat-o, [i] s-a umplut pântecele de amarăciune" (Apocalipsa 10:10).

Însă pentru Pavel, așa cum ar trebui să fie pentru fiecare credincios, suferința era un preț mic de plătit, deoarece bucuria lui conta întotdeauna mai mult decât suferința, iar satisfacția lui era întotdeauna mai valoroasă decât dezamăgirile sale. "Pentru mine a trăi este Hristos" – se bucura el, iar "a muri este un câștig" (Filipeni 1:21). "Și chiar dacă va trebui să fiu turnat ca o jertfă de băutură peste jertfa și slujba credinței voastre," – a mărturisit el în aceeași epistolă – "eu mă bucur și mă bucur cu voi toți" (2:17). El a depus o mărturie similară față de credincioșii din Colose, spunând: "Mă bucur acum în suferințele mele pentru voi; și în trupul meu, împlinesc ce lipsește suferințelor lui Hristos, pentru trupul Lui, care este Biserica" (Coloseni 1:24). Cea mai cumplită suferință pe care o îndurăm nu se compară cu gloria noastră viitoare (Romani 8:18).

Charles Spurgeon a ilustrat această imagine vie a satisfacției ce vine dintr-o slujire altruistă și evlavioasă și depășește orice obstacol și suferință.

"Dacă un om duce o găleată de apă pe cap, va obosi din pricina acelei poveri; însă aceiași om când se scufundă în mare va avea mii de găleți de apă pe capul său fără a le percepe greutatea, deoarece el se află în elementul care îl înconjoară total. Îndatoririle legate de viața de sfințenie sunt foarte obositoare pentru oamenii care nu sunt în elementul sfințeniei. Însă de îndată ce acei oameni sunt aruncați în elementul harului, ei duc de zece ori mai mult și nu simt greutate, ci sunt înviorați astfel cu o bucurie nespūs de mare."

Responsabilitatea primită în lucrarea Domnului poate aduce cea mai profundă durere sau cea mai mare bucurie. Responsabilitatea spirituală, ce nu este împlinită, aduce o nespūsă dezamăgire, suferință și păreri de rău, indiferent cât de mică ar putea fi necredincioșia. Pe de altă parte, responsabilitatea spirituală împlinită aduce o nespūsă satisfacție și fericire, indiferent care este prețul credincioșiei. Creștinul care este supus îndatoririi sale în Domnul poate spune ca și Petru: "dacă suferă pentru că este creștin, să nu-i fie rușine, ci să proslăvească pe Dumnezeu pentru numele acesta" (1 Petru 4:16).

ÎNCREDINȚEAZĂ-TE DE PROTECȚIA ASIGURATĂ

„dar nu mi-e rușine, căci știu în cine am crezut. Și sunt încredințat că El are putere să păzească ce l-am încredințat până în ziua aceea.”
(1:12b)

Făcând un rezumat al mărturiei sale anterioare și folosind din nou propria sa experiență, Pavel ne oferă o a șasea modalitate de a ne păzi de posibila rușinare de Hristos: încrederea în siguranța spirituală.

Lui Pavel nu i-a fost **rușine** de Domnul său, **pentru că**, spune el, **eu știu în cine am crezut**. *Oida* (știu) are sensul de a ști cu certitudine. Este folosit frecvent în Noul Testament pentru cunoașterea lui Dumnezeu și cunoașterea omului prin revelație directă din partea lui Dumnezeu sau prin experiența personală. În Predica de pe Munte, Isus a folosit acel verb pentru a-i asigura pe ascultătorii Săi: "Tatăl vostru știe de ce aveți trebuință mai înainte ca să-l cereți voi" (Matei 6:8). Ioan l-a folosit în mod repetat vorbind despre cunoștința lui Isus. El notează că "[Isus] știa ce are de gând să facă" (Ioan 6:6), și că "Isus știa de la început cine erau cei ce nu cred, și cine era cel ce avea să-L vândă" (v. 64; 8:14; 11:42; 13:11).

Cine se referă fie la Dumnezeu Tatăl (v. 8), fie la Isus Hristos (v. 9-10). În oricare dintre cazuri, înțelesul de bază este același – Pavel a avut o cunoaștere directă, intimă și mântuitoare despre Dumnezeu.

Pisteuō (eu am crezut) este la timpul perfect, indicând ceva care a început în trecut și are rezultate până în prezent. După cum a fost deja evidențiat, obiectul cunoașterii sigure a lui Pavel nu era un lucru, nici chiar un adevăr al lui Dumnezeu, oricât ar părea de important, ci mai degrabă este Însuși Dumnezeu. Nu era teologia descoperită în mod dumnezeiesc lui Pavel, ci Acel care i-a revelat acea teologie, în care el a crezut. El era, în cuvintele lui Ioan, un tată spiritual care a ajuns să-L cunoască pe Cel Veșnic (1 Ioan 2:14).

Sunt încredințat, mărturisește el, că **El [Dumnezeu] are putere** [*dynatos*, literal înseamnă *este destul de puternic*] **să păzească ce l-am încredințat**. *Phulassō* (a păzi) era un termen militar folosit pentru un soldat de strajă, care era responsabil cu propria sa viață pentru protecția a ceea ce era încredințat în grija lui. El era **încredințat (convins)** nu doar prin promisiuni divine, ci de asemenea prin constanta credincioșie a lui Dumnezeu, ce i-a fost deja arătată într-o asemenea măsură, încât el putea

mărturisii cu certitudine din propria sa experiență. El a pus câteva întrebări retorice:

“Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul sau strămătorarea sau prigonirea sau foamea sau lipsa de îmbrăcăminte sau primejdia sau sabia? După cum este scris: ‘Din pricina Ta suntem dați morții toată ziua; suntem socotiți ca niște oi de tăiat. Totuși în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât birători, prin Acela care ne-a iubit. Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru.’” (Romani 8:35-39)

Pavel și-a încredințat protecția sa deplină lui Dumnezeu. El trecuse prin ani întregi de ispite neîncetate, încercări și împrejurări, oportunități și greutăți. El văzuse în mod repetat puterea lui Dumnezeu la lucru, atât în el, cât și în jurul lui. El îl văzuse pe Domnul mântuind, vindecând, protejând, îndrumând și încurajând (2 Timotei 4:14-18). El îl întâlnise personal pe Hristos pe Drumul Damascului și fusese “răpit în rai, și a auzit cuvinte, care nu se pot spune, și pe care nu-i este îngăduit unui om să le rostescă... Și ca să nu mă umflu de mândrie, din pricina strălucirii acestor descoperiri, mi-a fost pus un țepuș în carne, un sol al Satanei, ca să mă pălmuiescă, și să mă împiedice să mă îngâmf” (2 Corinteni 12:4, 7).

Încrederea sa nu a venit dintr-un crez sau un sistem teologic sau o denotație sau ungeri specială, ci dintr-o relație strânsă și constantă cu Dumnezeu, căruia I-a dat viața sa în totalitate, mergând în misiunea sa divină fără să se îngrijoreze de propria sa bunăstare și siguranță și fără a-și face griji pentru viața sa. Toate aceste lucruri au fost **încredințate Lui până în ziua aceea** fără cea mai mică rețineră. Singura sa ambiție era “să-I [fie plăcut], fie că [rămânea] acasă, fie că [era] departe de casă” (2 Corinteni 5:9).

În aceeași epistolă Pavel identifică **ziua aceea**, spunând: “De acum mă așteaptă cununa neprihănirii pe care mi-o va da, în ‘ziua aceea’ Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui.” (2 Timotei 4:8). Este ziua când credințosii vor sta înaintea *bēma*, “scaunului de judecată al lui Hristos [Dumnezeu]” (Romani 14:10), unde “lucrarea fiecăruia va fi dată pe față: ziua

Domnului o va face cunoscut, căci se va descoperi în foc. Și focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia” (1 Corinteni 3:13), pentru ca “fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul, pe care-l va fi făcut când trăia în trup” (2 Corinteni 5:10).

Ca și Petru, Pavel știa cu certitudine că era “[păzit] de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi!” (1 Petru 1:5). El avea încredere totală în promisiunea lui Isus privitoare la oile Sale: “Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri, și nimeni nu le va smulge din mâna Mea. Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți; și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu.” (Ioan 10:28-29). Când viața noastră aparține lui Isus Hristos, nimic din această lume nu ne poate atinge, nici chiar toți demonii din iad sau însuși Satan!

SUSȚINE-ȚI ÎNVĂȚĂTURĂ

„Dreptarul⁹ învățăturilor sănătoase pe care le-ai auzit de la mine, ține-l cu credința și dragostea care este în Hristos Isus. Lucrul acela bun care ți s-a încredințat, păzește-l prin Duhul Sfânt, care locuiește în noi.” (1:13-14)

O a șaptea modalitate de a veghea împotriva rușinării de Hristos este susținerea și persistența în învățătura sănătoasă. Deși încrederea noastră supremă este în Hristos, adevărul Său este de asemenea de mare importanță. Este, de fapt, absolut necesar pentru a trăi în credințosie și pentru a avea certitudinea protecției noastre. Dacă aparținem lui Hristos, vom fi în siguranță, însă dacă neglijăm adevărul Său, încrederea noastră în acea protecție se va diminua. Mulți creștini, probabil majoritatea, nu au curajul de a-și susține convingerile doar pentru că nu au convingeri clare. Înainte să-ți pui viața în joc pentru ceea ce crezi, trebuie să crezi cu adevărat.

În timpul unui interviu la radio cu câțiva ani în urmă, am spus: “Ceea ce este tragic în mod special cu privire la multele scandaluri care planează asupra mediului evanghelic în ziua de azi este faptul ca atât de multe biserici și atât de mulți indivizi, care pretind a fi creștini, au puține preocupări pentru adevărul biblic și standardele biblice pentru

⁹ Nota trad.: versiunea engleză New American Standard Bible traduce prin „păstrează standardul [...]”

viața creștină. În numele dragostei, înțelegerii și păcii în biserică și cu societatea, aproape orice teologie este acceptată, sau, cel puțin, nu este analizată, indiferent cât de mult ar contrazice Scriptura.”

O mare parte din așa-zisa biserică este ateologică, și anume, fără vreo convingere teologică semnificativă. Ca și lumea din jurul lor, mulți oameni care poarta numele lui Hristos cred că a păstra și a învăța doctrine sănătoase înseamnă a fi neiuibitor, potrivnic și chiar “necreștin.” Ei se potrivesc descrierii făcute de Pavel a celor din ultimele zile care “nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă; ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute, și își vor da învățători după poftele lor. Își vor întoarce urechea de la adevăr, și se vor îndrepta spre istorisirii închipuite” (2 Timotei 4:3-4). Când îi cercetezi pe cei din ziua de azi care ridiculizează doctrina, descoperi că ei sunt, de asemenea, ca cei din ultimele zile despre care Pavel spune că “vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiuibitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfați; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea...[Ei] învață întotdeauna și nu pot ajunge niciodată la deplina cunoștință a adevărului” (2 Timotei 3:2-5, 7). Doctrina sănătoasă duce la trăire sfântă, iar absența ei la o trăire întinată.

Dreptarul (standardul) vine din termenul *hupotupōsis*, care era folosit pentru ciorna unui scriitor sau schița nefinisată a unui artist, care așeza principiile și standardele pentru lucrarea finală. **Standardul creștinului este Cuvântul lui Dumnezeu, care cuprinde învățături sănătoase pe care le-ai auzit de la mine [Pavel], un apostol al lui Isus Hristos. Avem în Scriptură adevărul și standardele lui Dumnezeu, tot ceea ce avem nevoie sau ar trebui să ne dorim să avem. Ea este singura carte inspirată de Dumnezeu, revelată divin, absolutul, unicul, perfectul și suficientul adevăr. În ea se găsește tot ceea ce este necesar pentru mântuirea sufletului și pentru trăirea unei vieți evlavioase. În aceeași epistolă, Pavel lăuda pe Timotei, spunând: “din pruncie cunoști Sfintele Scripturi, care pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire, prin credința în Hristos Isus. Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” (2 Timotei 3:15-17).**

Curajul în lucrarea creștină, cât și în viața creștină în general, nu este posibil fără convingeri biblice puternice, însă Pavel oferă un sfat echilibrat. Convingerile puternice trebuie să fie ținute și aduse ca învățătura în **dragostea care este în Hristos Isus**. Atunci când apăram Cuvântul lui Dumnezeu dintr-un duh de neubire și auto-îndreptățire, controversa și opoziția rezultată nu este cauzată pe deplin de însuși adevărul proclamat în mod ofensiv, ci și de modalitatea ofensivă și nespirtuală în care noi îl proclamăm. Noi trebuie să apăram Cuvântul lui Dumnezeu în **credință**, și anume, cu atitudinea corectă de încredere în Dumnezeu; iar noi trebuie să-l apăram în dragoste, cu atitudinea corectă de bunătațe și compasiune față de necredincioși și față de credincioșii imaturi și slabi în învățatură. “Credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate prvințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos” (Efeseni 4:15). Noi nu trebuie trăim după o cale îndoicnică sau moartă, nici nu trebuie să ne conducem viața după o cale lipsită de dragoste, rece și indiferentă.

Faptul că toți credincioșii sunt umpluți de Duhul Sfânt este o doctrină fundamentală a Noului Testament. Cu puțin timp înainte de crucificarea Sa, Isus a promis ucenicilor: “Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor (în limba greacă: Paraclet, apărător, ajutor), care să rămână cu voi în veac și anume, Duhul adevărului” (Ioan 14:16-17). Cu puțin înainte de înălțarea Sa la cer El a promis din nou: “voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria, și până la marginile pământului.” (Fapte 1:8). “Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește într-adevăr în voi” – a declarat Pavel în epistola sa către Romani. “Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui.” (Romani 8:9). El i-a întrebat în mod retoric pe credincioșii din Corint: “Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu, și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?” (1 Corinteni 3:16; 6:19).

De aceea, așa cum Dumnezeu are putere să păzească ceea ce l-am încredințat Lui (v. 12), El de asemenea ne dă *nouă* putere să **păzim prin Duhul Sfânt, lucrul acela bun care ni s-a încredințat și care locuiește în noi**. Teologii ar spune că acest pasaj descrie ambele aspecte ale siguranței noastre, puterea de supraveghere a lui Dumnezeu și perseverența sfinților prin energia dată de Duhul. În încheierea epistolei anterioare, Pavel i-a dat o poruncă similară lui Timotei: “Timotee, păzește ce ți s-a încredințat;” avertizându-l specific să evite

„flecăriile (vorbele goale) lumești și împotrivirile științei, pe nedrept numite astfel” (1 Timotei 6:20).

Depunerea vieților noastre în grija lui Dumnezeu beneficiază de toată siguranța. Întrebarea este: Cât de sigur este „depozitul” adevărului Său la noi? Colegiile creștine, seminariile, pastorii și alți lideri ai bisericii care deviază de la Scriptură, găsindu-și refugiu într-o „altă Evanghelie” și dorind să „răstoarne Evanghelia lui Hristos” (Galateni 1:6-7), vor întâmpina o zi înspăimântătoare când vor trebui să dea socoteală înaintea lui Dumnezeu. Cea mai solemnă responsabilitate pe care o are orice credincios și, în special, cei pe care Domnul i-a chemat să fie predicatori și învățători este de a păstra și a apăra integritatea Cuvântului Său.

ALEGE-ȚI TOVARĂȘII DE LUCRU

„Știi că cei ce sunt în Asia toți m-au părăsit; între alții și Figel și Ermogen. Domnul să-Și verse îndurarea peste casa lui Onisifor; căci de multe ori m-a mângâiat, și nu i-a fost rușine de lanțul meu. Nu numai atât, dar, când a fost în Roma, m-a căutat cu multă grijă și m-a găsit. Dea Domnul să capete îndurare de la Domnul în ziua aceea.” Tu știi foarte bine cât ajutor mi-a dat el în Efes.” (1:15-18)

A opta modalitate de veghere cu privire la rușinarea de Hristos este cea de alege cu atenție a tovarășilor de muncă, a co-lucrătorilor, o modalitate pe care Pavel o prezintă aici în mod implicit. În aceste patru versete, el pune în contrast frații lucrători cărora le era rușine de Evanghelie cu cei care nu se rușinau de Domnul.

„Nu vă înșelați” – a avertizat el biserica din Corint: “Tovărășiile rele strică obiceiurile bune” (1 Corinteni 15:33). Dacă ne asociem cu creștini curajoși din punct de vedere spiritual, curajul nostru va fi întărit. Pe de altă parte, dacă ne asociem cu cei cărora le este rușine de Hristos și de Evanghelia Sa, vom fi și noi în curând contaminați de rușine.

Primul grup pe care îl menționează Pavel fi include pe toți cei ce sunt în Asia care l-au părăsit. Lor le era rușine de Pavel, deoarece le era rușine de Evanghelia pe care o predica și o apăra el, iar ei au devenit mai rușinați și mai fricoși când el a fost întemnițat pentru credință (v. 8). Timotei era conștient de acest lucru, deoarece el

păstorise câțiva ani biserica din Efes, un oraș în provincia romană din Asia. De îndată ce Pavel a fost întemnițat, multora dintre oamenii care au fost cu el, inclusiv tuturor celor ce erau în Asia, le-a fost teamă că vor fi găsiți vinovați de legături strânse cu apostolul. Deoarece prioritatea lor era siguranța vieții lor, ei nu au mai avut de-a face cu apostolul, care nu doar că a slujit cu ei, ci și pentru ei.

Nu este plăcut să fii respins de lume, însă a fi părăsit de co-lucrători în slujba lui Hristos este în mod special dureros. Văzând că te părăsesc acei pentru care ți-ai petrecut viața hrănindu-i spiritual, văzându-i uneori întorcându-se împotriva ta este extrem de sfâșietor.

Pavel s-a dăruit în totalitate pentru acei oameni din Asia. Ca și credincioșii din Galatia, ei erau copiii spirituali ai lui Pavel, pe care el avea să-i slujească “până când va lua Hristos chip în ei” (Galateni 4:19). Nu este surprinzător faptul că el și-a exprimat la începutul celei de-a doua epistole profunda și arzătoare dorință de a-l vedea pe Timotei, unul dintre puținii care nu l-au părăsit (2 Timotei 1:4).

Printre dezertorii erau Figel și Ermogen, despre care noi nu știm nimic decât lașitatea de care au dat dovadă. Deoarece Pavel nu spune nimic mai mult pentru a-i identifica, putem presupune că erau cunoscuți de Timotei. Iar faptul că el se mai deranjează să-i numească specific dintre mulți alții, denotă probabil că erau bine cunoscuți în Asia, că erau apropiați de Pavel și că erau lideri promițători. Probabil că ei erau ultimii suspecți de lașitate, nerecunoștință, și rușinare de Hristos și de Pavel.

Deși Pavel a continuat, fără îndoială, să-i iubească pe acei oameni, care au dovedit că nu-l iubeau pe Domnul, dragostea sa nu a permis să treacă sub tăcere dezertarea lor. “Căci Domnul pedepsește pe cine-l iubește, și bate cu nuiua pe orice fiu pe care-l primește” (Evrei 12:6). La fel, oamenii Domnului trebuie să-i disciplineze pe aceia dintre ei care sunt imorali și necredincioși. Chiar și prezbiterii care “păcătuiesc,” trebuie să fie muștrați “înaintea tuturor, ca și ceilalți să aibă frică” (1 Timotei 5:20).

Al doilea grup pe care Pavel îl menționează aici creează un puternic contrast cu grupul din Asia. Pavel și-a încheiat muștrarea acelor oameni numindu-i pe nume, și începe această mențiune cu o laudă dând, de asemenea, un nume. El se roagă ca Domnul să-Și verse îndurarea peste casa lui Onisifor, care, ca și Figel și Ermogen, era

cunoscut de Timotei. Această familie trăia lângă Efes, din moment ce Pavel îi cere lui Timotei să-i salute (4:19).

Onisifor s-a împrietenit cu Pavel în timp ce era în închisoare. El **de multe ori l-a mângâiat, și nu i-a fost rușine de lanțul său**, adică de faptul că era prizonier. El îl vizita adesea pe apostolul înaintat în vârstă și se îngrijea de nevoile acestuia, fără teamă și fără rușine. Când acest prieten a venit prima dată la **Roma**, poate cu alte preocupări, **l-a căutat cu multă grijă** pe Pavel până l-a **găsit**, sugerând că acea căutare a luat destul de mult timp, efort și poate și pericol.

Cu profundă recunoștință, Pavel se roagă din nou: **Dea Domnul să capete îndurare de la Domnul 'în ziua aceea'**, în aceeași zi în care va fi judecata credincioșilor pentru faptele lor, pe care el a menționat-o în versetul 12 și pe care o menționează din nou în 4:8. Devotamentul lui Onisifor față de Pavel a început cu mulți ani mai devreme. El și-a dovedit curajul și credințioșia prin ajutorul **pe care le-a dat în Efes**, când apostolul slujea acolo.

Ca și Onisifor, Martin Luther, instrumentul cel mai important al lui Dumnezeu în Reformă, a dat dovadă de un curaj după voia lui Dumnezeu din abundență. Un biograf, Roland Bainton, scrie despre el: "Luther și-a îndreptat fața să urce la Ierusalim și nu putea să fie întors din drum. El avea să intre în (orașul) Worms, deși acolo erau la fel de mulți diavoli cât țiglele de pe acoperișurile caselor... El a nesocotit toate argumentele omenești și s-a dăruit pe sine în întregime lui Dumnezeu" (*Aici Sunt: Viața lui Martin Luther* [New York: Abingdon, 1950], 181).